

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med indkaldelsebetydningen. I praksis har bestemmelsen blandt andet haft betydning, når naboer eller lignende har besvaret sig over passivitet fra miljømyndighedens side.

Det fremgår af spørgsmålets begrundelse, at det er skraldekonflikten i Aarhus, der har været baggrund for, at spørgsmålet er stillet.

En lokal konflikt af den art, der har været tale om i Århus, er ikke en sag af den art, som de to bestemmelser har været tilsigtet anvendt på. Dels er der ikke tale om en sag af kompliceret teknisk art, dels er der ikke tale om passivitet fra kommunens side.

Miljøstyrelsen har til brug for spørgsmålets besvarelse indhentet en telefonisk status over situationen fra embedslægeinstitutionen i Århus. Embedslægen oplyser, at institutionen under konflikten har samarbejdet med kommunens affaldskontor og Miljø- og Levnedsmiddelkontrolenheden med henblik på at følge situationen og forebygge sundhedsmæssige problemer. Der har på intet tidspunkt under konflikten været reel sundhedsfare for befolkningen.

Da kommunens affaldskontor og Miljø- og Levnedsmiddelkontrolenheden har været med i arbejdet, har man også kunnet forhindre risiko for miljøet.«

Spm. nr. S 2005

Til økonomiministeren (18/4 96) af:

Aage Frandsen (SF):

»Er ministeren enig med Bjørn Elmquist i, at der bør sættes spørgsmålstegn ved kriteriet »størst mulig forrentning«, når lønmodtagerfonde – ATP, LD, pensionskasser m.v. – skal foretage deres investeringer, og er ministeren indstillet på at ændre gældende lovgivning på dette område?«

Begrundelse

Under forespørgselsdebatten om lønmodtagerfonde den 9. april 1996 udtalte Bjørn Elmquist: »Vi synes, det udtryk »størst mulig forrentning« er noget, der med introduktionen af begrebet den politiske forbruger i bred forstand bør sættes spørgsmålstegn ved. Hvad der ud fra en meget nøgtern snæver økonomisk betragtning

måske nok vil føre til størst mulig udbytte på kort sigt, kan over en længere årrække vise sig at være en temmelig dårlig investering.« Dermed sættes der spørgsmålstegn ved begrebet »højest mulig forrentning«, som findes i gældende lovgivning som retningslinje for lønmodtagerfondenes investeringspolitik. Det er spørgerens opfattelse – ligesom det åbenbart er Bjørn Elmquists opfattelse – at kriteriet »højest mulig forrentning« ikke er rimeligt, når kriteriet opfattes snævert økonomisk. Det, der opfattes som en god forrentning økonomisk på relativt kort sigt, kan godt vise sig på længere sigt at være en ren katastrofe økologisk, samfundsøkonomisk m.v. Samtidig betyder »højest mulig forrentning« også, at lønmodtagerfondenes muligheder for at disponere rimeligt frit begrænses væsentligt. Det betyder også, at pensionskassemedlemmernes muligheder for at udøve reel indflydelse på baggrund af flere valgmuligheder begrænses, fordi valgmulighederne er begrænset inden for rammen af »højest mulig forrentning«.

Svar (25/4 96)

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

I min besvarelse af forespørgsel nr. F 35 i Folketinget den 9. april 1996 tilkendegav jeg, at større medlemsindflydelse vil give mulighed for mere holdningsprægede investeringer.

Jeg understregede samtidig, at to centrale punkter i lovgivningen efter regeringens opfattelse skal fastholdes: For det første reglen om, at pensionsinstitutionerne skal søge at opnå det højest mulige afkast af de foretagne investeringer. For det andet placeringsreglerne, der sikrer en risikospredning af investeringerne. Begge forhold er af afgørende betydning for at tilgode-se opsparingens primære formål: at sikre en så høj pension som muligt.

Kriteriet »højest muligt afkast« giver en rettesnor for pensionsinstitutionernes investeringspolitik, inden for hvilken der imidlertid er en lang række frihedsgrader, som kan belyses i den kommende debat. Dette kriterium er ikke til hinder for, at man kan vælge at anlægge en langsigtet investeringshorisont og f.eks. satse særlig på miljørigtige investeringer, som Bjørn Elmquist efterlyste i sit ordførerindlæg under forespørgselsdebatten.